

Geloof in jezelf en anderen

Als deze HGL verschijnt is de zomerserie afgesloten en het koor weer terug. De zomerserie: geloof jij in de zomer? Ik was er bij de vieringen die werden voorgegaan door Hans (samen met Rui) en door Carolien (samen met Gemma). Hans ging uitgebreid in op de overweging van de week ervoor door Bert. Geloof jij in jezelf, geloof jij in anderen?

Omdat Loes en ik afgelopen twee jaar onder andere in verband met familie-omstandigheden niet echt op vakantie waren geweest, verheugde ik mij erg op de 3 weken vrij dit jaar en de reis naar Frankrijk in die periode. De eerste week gingen we naar Bretagne, de laatste week waren we in het dorpje bij de Mont Blanc waar we elkaar 31 jaar geleden hadden ontmoet, en de week ertussen was meer voor sociale bezoeken.

Van allerlei vrienden was afgelopen jaar de partner overleden, en al die vrienden waren deze zomer op verschillende plekken in Frankrijk en die gingen we opzoeken. Een van hen was Saskia. Zij was met haar haar ouders en haar gehandicapte broer Diederik in een huisje in de Morvan. Diederik heeft 40 jaar geleden als scholier een zeer ernstig verkeersongeluk gehad en heeft zowel hersen- als lichamelijk letsel opgelopen. Zijn toestand is in de loop van de tijd verslechterd: hij zit nu in een rolstoel, is nogal krom gegroeid, kan zich nog amper verstaanbaar maken en heeft bij vrijwel alles hulp nodig.

Door de weeks verblijft hij in een zorghuis, maar in het weekend en in de vakanties is hij bij zijn inmiddels ruim tachtigjarige ouders. Omdat die die hulp ook niet meer aankunnen had Saskia aangeboden 2 weken van haar vakantie met hen en Diederik mee te gaan naar dat huisje in de Morvan. Omdat dit ook voor Saskia zwaar zou zijn, hadden Loes en ik aangeboden haar een aantal dagen te helpen.

We hadden het aangeboden, maar ik zag er van tevoren toch tegenop. De eerste dag was wennen. Diederik kan nog net zelf eten, maar dat duurt dan wel 2 uur voor het ontbijt en 2 uur voor het avondeten. Tussendoor ben je elk moment alert of hij misschien ergens mee geholpen moet worden. Maar de tweede dag begon ik aan dit mindfulness-tempo te wennen. We sjouwden hem de berg op naar een Keltische opgraving en merkten wat hij allemaal nog wel kon. Je begon hem ook beter te verstaan en begreep zelfs grapjes die hij maakte. Diederik begon ook aan ons te wennen, en toen we op de voor ons laatste dag naar een plaatselijke dansavond gingen, zag je hem ontspannen, en bleek achter de verwrongen gelaatsuitdrukkingen een heel mooi gezicht te zitten.

Na 4 dagen reden we weer door, en kwamen op de terugweg langs Metz, waar op de kathedraal ook een beeld zit van een glimlachende engel, heel oud en heel mooi. Dat beeld deed weer aan Diederik denken.

Als ik tijdens vakantie tot rust gekomen ben, neem ik me vaak voor allerlei dingen thuis ook rustiger te gaan aanpakken. Dat lukt meestal maar in beperkte mate, maar ik bedacht me nu anders te zullen kijken naar de rolstoelgebruiker voor wie op het perron een trapje wordt uitgeklat om in de trein te kunnen komen. Dat is geen oponthoud voor de overige treinreizigers, dat is gewoon heel goed dat dat kan. Wij geloven in elkaar, en houden rekening met elkaar. De dagen met Diederik waren daarom een verrijking.

Op 13 september is er weer een Vergadering van Aangeslotenen. Ik nodig iedereen daarvoor van harte uit. Ook dat zijn de momenten om met elkaar te bespreken wat wij met de Duif willen, en hoe we elkaar kunnen inspireren en helpen.

• Gerrard Boot

Nr 5 - 6 september 2015

Het volgende nummer verschijnt op 1 nov 2015
Inleveren kopij - voor 19 oktober 2015

Vieringen en voorgangersrooster- Aanvang zondagsviering 10:30 uur

13 sept	Hans Ernens
20 sept	Diana Vernooij (Vredesvlucht)
27 sept	Gastvoorganger Jeffrey Leander
4 okt	Carolien Maris
11 okt	Gastvg Harris Brautigam
18 okt	Bert van der Meer
25 okt	Jan Meijer
1 nov	Diana Vernooij
8 nov	Marina Slot
	Kindernevenviering SintMaarten

Inrichten gebouw

6 sept	Harry, Diana
13 sept	Harry, Hans en Rui
20 sept	Harry, Jos
27 sept	Harry, Carolien en Thea
4 okt	Harry, Sabine en Fred
11 okt	Harry, Gerrard
18 okt	Harry, Diana
25 okt	Harry, Hans en Rui
1 nov	Harry, Jos
8 nov	Harry, Carolien en Thea

Sluistrooster gebouw

6 sept	Bert
13 sept	Henk
20 sept	Holke-Hans
27 sept	Henk
4 okt	Fred
11 okt	Gerrard
18 okt	Bert
25 okt	Holke-Hans
1 nov	Natalie
8 nov	Liesbeth

Als je verhinderd bent ruil dan zelf en geef het ook aan mij door wie er voor jou in de plaats zal komen.

Overigens voor de andere Duiven: er zijn nog plaatsen vacant om te helpen inrichten. Misschien wil je wel op de reservelijst staan. Altijd handig, anders zijn het altijd dezelfde Duiven die voor jullie klaarstaan.

Zoals je zien, zijn bestuursleden verantwoordelijk voor het sluiten van de kerk.

• Gerrard Boot

12 sept	Gloria Bergendahl
28 sept	Regien Boysen
29 sept	Sabine Christiaans
2 okt	Cees Blaauw
4 okt	Freek van der Marck
7 okt	Hans Ernens
8 okt	Feline Meeuwissen
9 okt	Ciske Wink
13 okt	Alet Aalders
15 okt	Valentine Boersma
17 okt	Brechtje Moerkamp
20 okt	Carolien Maris
23 okt	Dorien Eldering
24 okt	Marian van der Meer
1 nov	Alec Ombo

Colofon

Het Groene Licht is een uitgave van de Stichting De Duif. Verantwoordelijk voor de inhoud is de redactie: Hortense Ghijs, Angela van der Marck en Hans Ernens. Eindredactie: Dorien Gransjean-Eldering. Vormgeving: Freek van der Marck en Fred Vos. HGL is onder andere een podium voor discussie. Ingezonden stukken zijn welkom, maar de redactie behoudt zich het recht voor van niet plaatsen en inkorten.

Adressen

- Stichting De Duif
- Oecumenische Basisgemeente De Duif
- Stichting tot Beheer van De Duif
- Redactie Het Groene Licht
Postadres: Utrechtsedwardsstraat 7
1017 WB Amsterdam
e-mail: deduif@xs4all.nl
website: www.deduif.net
- Stichting De Duif, entree kerkzaal
Prinsengracht 756, 1017 LD Amsterdam
Telefoon 06 45949624
Rabobank NL20 RABO 0173 6297 92

Verzending HGL

Hortense Ghijs 020 6266155

Abonnement HGL

Door overmaken van € 20,00 per jaar op Raborek. NL20 RABO 0173 6297 92 o.v.v. Abonnement HGL wordt je postabonnee.

Hoe word ik aangeslotene?

Wie zich met de Duifgeloofsgemeenschap verbonden voelt, kan zich melden bij het bestuur met het verzoek in het register van Aangeslotenen te worden opgenomen. Aangeslotenen kunnen onder meer participeren in de democratische besluitvorming. Van hen wordt actieve deelname verwacht.

Jaardoel - maandcollecte

2015 - The Dreamcatcher Foundation. Een kleinschalige organisatie in Zuid-Afrika die arme gemeenschappen, met name vrouwen, ondersteunt.

Verslag gaande de weg: Porto - Santiago de Compostella

Geloof jij in een nieuw begin?

'Hoe gaat het?', vroeg laatst een bekende die ik op straat tegenkwam. 'Stap voor stap kom ik weer thuis bij mezelf. Klaar voor een nieuw begin.' gaf ik als antwoord. Ze kijkt mij verbaasd aan! Het is geen alledaags antwoord zo midden op straat. Voordat ze mij vragen gaat stellen, vertel ik haar over mijn pelgrimstocht naar Santiago. Nou tocht, zeg maar rustig expeditie. Leven uit je rugzak? Hoe doe je dat?

Met de nodige informatie over pijnlijke ongemakken, het op zoek gaan naar... Dat heb ik gelezen in het boek van Simone Awhings. Ik ga op reis en laat achter. Rugzak goed ingepakt, de juiste dingen op de juiste plaats, alle gaatjes goed benut en het pelgrimeren kan beginnen. De schelp die ik vorig jaar al kreeg van een vriendin, knoop ik weer aan mijn rugzak. In mijn rugzak ook mijn maagdelijke stempelkaart. Mijn uitrusting is nu compleet.

Ook over ballast meenemen of achterlaten, is nagedacht in de vorm van een steen. Wat ik ook meedraag in mijn bagage, zijn mijn kwaliteiten en mijn innerlijke eigenschappen! Mijn kwaliteit geduld moet ik al snel uit mijn rugzak halen, want na 2 dagen kondigen de eerste lichamelijk ongemakken zich al aan. Door mij te concentreren op een paar eenvoudige, positieve gedachten voel ik de rust en vrede weer mijn lichaam instromen. Wat een kwaliteiten!

Het pad langs de zee, de wolken, de wind voelen als een pleister op de wonden. Met wat minder zorgspinsels in mijn hoofd loopt het ondanks de regen en storm toch een stuk makkelijker. Maar wat kijk ik uit naar de koffie om mijn voeten even te mogen laten rusten. Het boekje waar je een stempeltje in laat zetten voor je Credential del Peregrino, zorgt ervoor dat ik mijn voeten weer een luchtje kan laten scheppen.

Vandaag besluit ik de pijntjes in het zonnetje te zetten. Welke kwaliteit haal ik nu uit mijn rugzak? Is het mijn verdraagzaamheid die lopend op mijn pad mij aan die gedachten houdt? Wat een mooie kwaliteit! En ja hoor, Ik kan nu al mijn aandacht niet vasthouden. Keer op keer dwalen mijn gedachten af. En de zon is ook nergens te zien. Ik ga me hiervoor niet veroordelen hoor. Ik zou toch lief zijn voor mijn pijntjes. Daar is kracht voor nodig. Wat een kwaliteit!

Na een lange wandeldag aangekomen bij je slaapplek, voel je je weer geland, leeg, opgewekt en hondsmoe. Vroeg naar bed! In de meeste Auberges is het afzien van luxe. Slaapzalen vol wandelaars. In een hostel is het 'gewoon' aanpassen. Die avonden zijn meestal een internationale gezelligheid. Luisteren naar elkaars verhalen. Zo dicht bij en zo ver weg. Ik kijk al uit naar de volgende dag. Op zoek naar een klooster. Heerlijk een nachtje privé. Je wanen in de tijd dat nonnen hier in deze 'cel' uren lang hun gebeden met de Heer wilden delen. Eigenlijk doe ik hetzelfde alleen in de vorm van meditatie en wandelen in de stille natuur. Het voelt goed.

Weer zo'n dag in de regen de weg vragend in een 4 sterrenhotel. De manager geeft zijn personeel opdracht en nodigt ons uit voor koffie en koek. We krijgen alle tijd ons op te warmen en om bij te komen. Hartverwarmend.

De meegenomen steen van huis zit nog steeds in mijn rugzak. Ook het piepkleine cadeautje dat ik kreeg van een vriendin. Ik mag het pas openmaken als ik aankom in Santiago. Het weer wordt steeds iets beter. Je ziet iedereen vrolijker worden. Tijd voor een praatje? Nee, toch maar niet. Zij zit te mediteren op het stoeprandje langs de weg. Dit is puur. Respectvol loop ik door. Weer zo'n mooie eigenschap!

Meer fysieke ongemakken zorgen voor verkeerde gedachten. Oh, zal ik het wel vol kunnen houden. Ik ken mezelf niet. Angst steekt de kop op. Die angst ligt als een steen op mijn maag. En die steen wordt steeds zwaarder en zwaarder. Ik besluit in te grijpen. Mijn meegedragen steen haal ik uit m'n rugzak. Je bent wel-

kom uit mijn rugzak zeg ik zachtjes. Een uur later laat ik mijn steen vertrekken. Ik laat hem achter in de natuur. Het dragen van de rugzak wordt weer een stukje lichter. Prima idee. Goed inzicht. Weer zo 'n mooie kwaliteit!

Afstand nemend van een paar lastige dagen, loop ik in eigen tempo met de nodige ongemakken aan mijn voeten gestadig door. Maar ongemakken zijn oplosbaar. Ik heb niet voor niets mijn Crocx meegenomen (gelezen in het boek van Simone Awhings). Dus die gaan snel aan als de weg het toelaat. Heerlijk zeg. Ik loop weer op veertjes. Weer een goed gevoel.

De weg geeft 'nog maar' 77 kilometer te gaan naar Santiago. Zo voelt dat als je al zo'n 200 kilometer gelopen hebt. Na nog een paar leuke overnachtingen komt eindelijk Santiago in zicht. Mooie stad. Nog even en we zijn op het plein waar de kathedraal staat. Iedere ochtend is er een heilig mis voor de Santiago-gangers. Je naam wordt afgeroepen met het behalen van de Camino. Het wierookvat, ZO GROOT, dat het door 10 priesters omhoog moet worden gehesen (dikke touwen), gaat van voor naar achter de hele kathedraal door. Een mistige bedoeling.

Camino-lopers die zijn uitgewandeld, herken je aan hun witte voeten en bovenarmen. Ook aan hun loopje en de verbanden om lichaamsdelen. Vooral de armen. Mensen herkennen elkaar van gaandeweg en omhelzen elkaar als ze in de rij staan om hun Credencial del Peregrino af te halen. Die krijgt je na het inzien van je stempelkaart. Je moet wel minstens 100 kilometer gelopen hebben. Ieder heeft zo zijn eigen verhaal. Iedereen komt thuis bij zichzelf. Of je nou spiritueel bent of niet.

Ikzelf ga op zoek naar een plekje op het plein. Dit moment is voor mijzelf, met mijzelf. Het megedragen cadeautje dat ik kreeg van mijn vriendin maak ik open. Een klein brons amuletje met afbeelding van moeder en kind. Ik heb het met zorg en liefde bij me gedragen tijdens mijn reis. Zij heeft mij beschermd ondanks mijn ongemakken. Zij vertelt mij bij thuiskomst dat ze het muntje op een spirituele markt in haar handen kreeg. Het gaf haar een gevoel van 'die is voor Nanne' Dit muntje teer en klein heeft vast al heel veel gereisd, meegemaakt en het overleefd. Het was een bijzondere ontmoeting met mijzelf denkend aan mijn vriendin.

Zo kan het ook zijn als je gaandeweg openstaat voor alles wat je tegenkomt. Het maakt ook nieuwe vriendschappen. Het zijn je kwaliteiten en mooie eigenschappen die bijdragen aan een nieuw begin.

● *Nanne Eekhoudt*

Geen mensen maar vluchtelingen

Migranten vormen al decennia 3 procent van de wereldbevolking. De Europese grenzen moeten niet dicht, maar open, want vooral de mensensmokkelaars profiteren van gesloten grenzen: migranten proberen daardoor illegaal Europa binnen te komen, via gevaarlijke routes. Voor wie minder migranten wil, werkt een gesloten grens juist averechts: de nieuwkomers gaan er minder snel door weg. Aldus Henk van Houtum in de Volkskrant.

Van Houtum baseert zijn artikel op het onderzoek *The Globalization of Migration: Has the World Become More Migratory?* van Hein de Haas. Deze wetenschapper onderzocht de omvang van de internationale migratie in de jaren 1960, 1970, 1980, 1990 en 2000. De Haas rekende uit hoeveel mensen niet in het land woonden waar ze waren geboren. Het bleek dat in al die jaren ongeveer 3 procent van de wereldbevolking migrant was. In 1960 was het percentage het hoogst: 3,06 procent. In 2000 ging het om 2,73 procent. De Haas zette in mei nieuwe cijfers op zijn weblog. In 2010 lag het aantal migranten weer iets bóven de 3 procent van de wereldbevolking.

De Haas op zijn beurt baseert zich op cijfers van de VN. Uit die cijfers blijkt dat weliswaar het absolute aantal migranten vanaf 1960 flink is gestegen, maar dat de wereldbevolking ongeveer even hard meegroeide. Zo schommelt het percentage migranten rond de 3 procent. Het meest recente *Lees verder op pagina 4 ►*

Post!

Lieve Duiven,

Dankbaar ben ik, dat het weer goed met me gaat!! Zeker hebben jullie hier aan meegewerkt!!

Heel veel dank voor al die kaarten, telefoontjes en gebeden! Het was even moeilijk, maar ik ben er weer !!!!

Nogmaals dank voor jullie meeleven!!!!

Lieve groeten voor allen,

Thea

Beste Hortense (en andere Duiven),

Namens onze kleine dame Anne heel hartelijk bedankt voor de mooie verjaardagskaart, heel lief en attent. Ze heeft een mooie 2e verjaardag gehad.

Tot snel met een hartelijke groet,

Ron Meeuwissen

Lieve Duiven,

Hartelijk bedankt voor de lieve verjaardagskaart voor Liz!

Ze was een hele blije jarige en Noa een trotse zus.

We zitten nu alweer een half jaar in Noorwegen en we genieten enorm van het mooie land en onze dames.

Hartelijke groeten aan iedereen!

Veel liefs,

Michael, Wencke, Noa en Liz

Wie heeft niet zin in verantwoorde chocola?

Tony's Chocolonely heeft een grote ambitie: dit bedrijf strijdt voor een 100% slaafvrije chocoladewereld. Iedereen in die keten krijgt waar hij recht op heeft.

Van Tony's chocolade eten word niet alleen jij blij, maar ook de cacaoboeren Kinsley in Ghana en Konan in Ivoorkust.

Tony Chocolonely repen zijn in diverse smaken verkrijgbaar bij grootgrutters en de beter gesorteerde speciaalzaken.

FV

Geen mensen... - vervolg van pagina 3 ►
cijfer van de VN komt uit 2013: 3,2
procent van de wereldbevolking.

Regen

Klopt het beeld dat meer migranten naar Europa komen dan helemaal niet? Tot de jaren negentig was de migratiestroom binnen ontwikkelingslanden het grootst. De splitsing van Brits-Indië in Pakistan en India (in 1947) leverde in de jaren zestig nog grote aantallen migranten op (rapport van de Wereldbank: *Where on Earth is Everybody?*) Vanaf 1990 is migratie uit ontwikkelingslanden naar ontwikkelde landen (Europa, de VS, Canada, Australië, Nieuw-Zeeland, Japan) oorzaak van de toename van het aantal migranten (VN factsheet uit 2013). Het aantal migranten dat naar een ander ontwikkelingsland is getrokken, was in 2013 nagenoeg even groot als het aantal mensen dat van een ontwikkelingsland naar een westers land ging. Migratiestromen verschuiven, maar het percentage, wereldwijd, schommelt rond de 3 procent.

Cijfermatig blijkt de vluchtelingenstroom die naar de landen van de Europese Unie komen nogal mee te vallen. De EU telt 508 miljoen inwoners. Vergelijk dat met het aantal asielzoekers dat in 2014 zijn toevlucht zocht in de lidstaten: 562.000. Iets meer dan één promille. En deze mensen zullen lang niet allemaal blijven.

Uit een brief van Cordaid een citaat van een Syrische vluchteling: „Ooit hadden we een normaal leven in een normaal land. Nu zijn we alles kwijt. De reis van Syrië via Turkije naar Griekenland was een hel. Bij de grens zijn we geslagen, ook onze kinderen.” Ze zijn geen mensen, maar vluchtelingen. Dat woord lijkt al die verschrikkingen te impliceren, alsof vluchtelingen niets anders te verwachten hebben.

Correspondent Gert van Langendonck volgde afgelopen zomer voor de NRC het spoor van een groep Syrische vluchtelingen naar Europa. Hij beschrijft daarin onder andere de ontzetting van een vrouw die een klap gekregen had van de Servische grenspolitie. „Ik kan op straat slapen, ik kan honger lijden”, huilt ze. „Maar

Achter het raam van mijn caravan laat ik mijn ogen gedachteloos gaan over het ruime landschap met grazende koeien. Traag siepelen regendruppels over de ramen. Ik moet opeens denken aan een mopje over een geit en een slak die met elkaar wedden wie het eerste in het machtscentrum van het Vaticaan zullen zitten. Echt zo'n kloostermopje. Je doet er niemand kwaad mee. Je grijnst even en vergeet het snel. De geit denkt dat hij wint. Zo zijn geiten. Ondertussen houdt de regen niet op. Mijn jongste achterneefje kwam ook een mop vertellen. Over een klein jongetje – nee, hij niet – die aan de bakker kwam vragen of hij worteltaart had. Gek eigenlijk, dat je aan zoiets moet denken, terwijl het grasland is, geen bouwland wat die waterige aanblik biedt.

Dat heb je zo, als je je in de jaarlijkse vakantietrek in het reisgewoel stort. Het houdt niet op. Met de regen niet en met de flauwe mopjes niet. Het denkvermogen laat de zware wereldproblematiek even voor wat ze zijn. Je hebt vakantie of je hebt het niet. Vagelijk doemt er iets op van die mop over die man die naar Parijs wilde. ‘Dat is ver weg’, denk je bezorgd. Zonde, met dit weer in de Thalys, de regendruppels trekken een waas voor je ogen. Ondertussen vraagt dat jongetje voor de tweede keer of de bakker worteltaart heeft. Een vasthoudertje is dat knaapje. Na de derde keer bevraagd te zijn besluit de bakker een worteltaart te bakken.

Buiten gaan de koeien onverstoorbaar door met grazen. Het moet een sappige hap zijn voor ze. Zou het vetgehalte van de melk daar nu onder lijden? Nou, die man die naar Parijs zou gaan, ging dus niet. Hahaha. Dat was de mop. Het blijft regenen. Goed slakkenweer dus. Als het jongetje van mijn kleine achterneefje voor de vierde keer de bakker naar de worteltaart vraagt, zegt deze welgezend naar zijn jonge mogelijke klant dat hij nu worteltaart heeft. Het knulletje blijft onbewogen staan, zegt dan ‘vies hè’, verlaat waardig de winkel en laat de bakker met zijn taart zitten.

De koeien zitten ook. In het natte gras. Herkauwend. Ondertussen CO2 uitstotend. Via deze waarneming kom ik weer terug bij dat kloostermopje over die slak en de geit. De paters daar zijn kennelijk vaticaankeners. Ze laten de slak winnen, want je bereikt meer met slijmen dan met mekkeren! Ik besluit me niet meer over het Vaticaan op te winden. De regen is gestopt. Ik ga blij verder met mijn vakantie!

● *Harris Brautigam*

waarom moeten ze mij slaan? Ik heb niets verkeerd gedaan, behalve dat ik een Syrisch paspoort heb. Waarom word jij wel goed behandeld met jouw paspoort en ik niet met het mijne?”

Terechte vraag. Waarom moet zij geslagen worden? Ineens gedraagt iedereen zich superieur, want ze is maar een vluchteling, onderdeel van een stroom die we liever kwijt dan rijk zijn. Niet langer is ze degene met de leuke baan en het nieuwe bloesje, degene die kinderen voorlas en conferenties toesprak, die bloemen in een vaas schikte en de aanschaf van een kunstwerk overwoog, die aan tafel zat met vrienden en gesprekken had over de wereld en het leven. Ze is nu ‘een Syrische vluchteling’.

Langendonck trekt aan het slot van zijn indrukwekkende verslag de conclusie dat de EU met haar huidige beleid in feite het criminele gedrag van mensensmokkelaars beloont. De EU is daardoor mede veroorzaker van de mensonterende taferelen die zich aan haar grenzen voordoen. Dat is onacceptabel.

● *Bron: NRC*
Diverse artikelen, eind augustus
Bewerking: Fred Vos